

Na jevišti stojí téměř každý večer. Přes den zkouší, odpoledne opakuje s dcerou přírodopis a Nela jí pak nahazuje ze scénáře. Adéla Gondíková hraje divadlo už od studentských let, ale teď ji režiséři víc vyhledávají a diváci oceňují její komediální talent. Za vtipem a ironií, jimiž s lehkostí baví publikum, je občas pořádná dřina. Jako třeba v detektivce Ani za milion v pražském Divadle v Rytířské. Hrají v ní dva herci: Adéla Gondíková a Jiří Langmajer, její životní partner.

„My už spolu hrajeme tři roky manžele v Divadle Palace. Naše obsazení tehdy téměř nikdo nekomentoval, až teď se o tom víc psalo. Možná proto, že v Palace je nás na jevišti víc. Zatímco teď jsme tam jenom my dva. Setkávají se dva protiklady, každý je

S Jiřím Langmajerem v brilantní detektivní komedii Ani za milion v Divadle v Rytířské

Adéla Gondíková

ALE PERNÉ JARO

Na vrcholu popularity, sourozenci Gondíkoví byli zárukou vtipu a zábavy

jinak osamělý, a tak se zřejmě hodilo prověřit i naše soukromí,“ glosuje Adéla mediální zájem.

Jak jste se ocitli v Divadle v Rytířské? První impuls přišel někdy před rokem od Michala Mazače, producenta divadla. Nabídl pár her a mezi nimi

i tuhle detektivní komedii, role nám věkově odpovídaly. Nejvíc nás zaujalo prostředí. Protagonisté se setkávají na majáku, neznají se, nemají spolu žádný vztah. Zatímco v Divadle Palace a v Divadelní společnosti Háta hrajeme v komediích, kterým se v branži

říká dveřové. Dveře se otevírají, zavírají a jedna z postav vyjadřuje obavy typu: Ježíšmarjá, snad mě nezahledla, nesmí mě vidět, schovej se do skříně. Jirka je obvykle nějaký manžel, já podváděná manželka nebo milenka. Ani za milion, to je ovšem úplně jiná hra, nikdy jsem v podobné nehrála.

Čím vás překvapila?

Vlastně vším. Už tím, že jsem se musela naučit 60 stran textu! Zásadní je, že hrajeme jenom dva. I zkoušky mě zprvu zaskočily. Běžně zkouší pár lidí společně, jiní se učí, mezitím se vyprávějí nějaké historky, na zájezd jede partička, což je legrace. Tady jsme byli dva a režisér Petr Hruška. Akorát jsme prohodili: Jak se máte?

Fajn, dobře. Tak jdeme pracovat. A následovaly čtyři hodiny zkoušení v absolutním soustředění. A to jsem si původně myslela, že vydržíme tak dvě, a půjdeme na oběd. To se nestalo ani jednou. Až po veřejné generálce. Byla jsem hrozně unavená

a pořad mě překvapuje, jak je představení energeticky náročné. Zdaleka nejde jen o těch 120 minut na jevišti.

A o co ještě?

Pořád si o představení povídáme, protože se stále vyvíjí. Hráli jsme ve Zlíně, včera v noci jsme se vrátili z Olomouce a v autě probíráme, kde diváci zabírají nejvíce, v kterých místech se smějí, a naopak, v kterých momentech můžeme klidně rychleji navazovat. Je tam opravdu hodně textu, takže se nám skoro vždycky něco nepředloženého přihodí. Někdo řekne něco jinak nebo neřekne vůbec. Což potom, většinou s úsměvem na rtu, taky řešíme.

Nejdete si na nervy?

Zatím ne. Myslím si, že napjaté situace by nejspíš vypukly už během zkoušek, ale i při té náročnosti jsme byli v pohodě. Samozřejmě si povídáme také o jiných věcech. Jsme tak zaneprázdnění, že se celkově vidíme velmi málo, a tak si užíváme

Nela občas svou maminku doprovází nejen na představení, ale i na společenské akce

příležitost, že můžeme být spolu. Jirka říká: Máme-li hrát divadlo, proč budeme každý jinde, když můžeme hrát spolu. Těhle myšlenky se držíme a já doufám, že nám vydrží i dobrá nálada.

Byla jste někdy na majáku?

Bohužel uvnitř ne. Ráda vzpomínám na Bonifacio, neuvěřitelně krásný přístav na Korsice, kde stojí nádherný maják. Ten mám před očima, když vstupuji dovnitř majáku na jevišti.

Vaše Jacqueline je Francouzka, která miluje Paříž a nesnáší venkov. S bratrem Daliborem jste díky televizním pořadům už kutilská značka. Netajíte se, jak jste na venkově ráda.

Určitě. Kdybych měla pár dní volna, což v tomhle na jednu stranu krásném jaru, protože příležitosti, které mě potkávají, jsou úžasné, na druhou stranu ovšem perném období, opravdu nehrozí, byla bych docela ráda doma, abych si užila domov. Francii jsem navštívila ještě se školou. Na festivalu v Paříži jsme hráli naše absolventské představení Těžká Barbora. Rozuměli nám jenom dva přítomní Češi. Francouzi tenkrát neuměli a ani asi moc nechtěli mluvit anglicky, byli takoví nekomunikativní. Ale byli jsme studentská parta, výlet do Francie je zážitek na celý život. Daleko víc než Paříž by mě ale lákaly naše kraje, určitě bych vyrazila někde s Nelou, ať už pěšky, nebo na kolech. Máme spoustu přátel v mnoha krásných místech v republice, tak bychom je navštívili. Po každé dovolené je ten nástup do pracovního tempa tak rychlý, že mám pocit, že jsem ani nikde nebyla, jsem v jednom kole. Ráno odvezu Nelinku do školy, pak pospíchám na zkoušku do divadla, případně něco točím, odpoled-

Co možná nevíte

- Narodila se 19. 8. 1973 v Sokolově.
- Moderovala v rádiích, popularitu získala v TV, se svým bratrem moderovala mj. Go Go Show, Kolotoč a Snídani s Novou, pořady pro kutily Rady ptáka loskutáka a Gondíci s.r.o.
- Hrála v seriálech Nováci, Hotel Anathema, To nevymyslíš, v Ordina-ci v růžové zahradě, Vraždy v kruhu, Svatby v Benátkách a dalších.
- Z manželství s Ondřejem Brouskem má dceru Nelu (11).
- Se svým současným partnerem Jiřím Langmajerem hraje v divadle Palace v komediích Jo, není to jednoduché a Manželský poker, v Divadle v Rytířské v detektivce Ani za milion.
- V Divadelní společnosti Háta v komediích Byt na inzerát, Tři bratři v nesnázích, Světáci, Hvězdné manýry. Hraje a zpívá v muzikálu Mama Mia a 23. dubna má premiéru muzikál Ať žijí duchové.

ne stihneme úkoly, večer hrajou nebo jedu na zájezd jako zrovna dneska. Naštěstí jen do Benešova, tak vezmu dceru s sebou. Stejně by nešla spát, alespoň se uijeme. Už ráno jsem Nelinku prosila, že mi musí odpoledne pomoci. Hru jsme dlouho nehráli a já tam mám dialog na 12 stránkách. Nela je hodná a bezvadně mi čte toho druhého. K téhle inscenaci chovám zvláštní vztah, vlastně ho pořád hledám, protože jsem se s ní už rozloučila. Říkám, že jsem ji „zdemniérovala“ a text vypustila z hlavy. A teď se mi do ní špatně vrací.

Tomu moc nerozumím...

Komedie Byt na inzerát se hraje 15 let. Nela nebyla ještě ani na světě, a když se v roce 2004 narodila, chtěla jsem si dát pauzu a věnovat se jen miminku. Po sedmi letech mi Háta (Olga Želenská, principálka Divadelní společnosti Háta, pozn. red.) volala, že by naléhavě potřebovala, abych to hrála znovu, že má termín, kdy má alternance nemůže. A protože Háta je pro mě rodina, samozřejmě jsem kývla. To jsem ale netušila, jaký problém mi bude dělat text. Kolegové si ze mě utahují, protože na zájezdy s sebou vláčím scénář, do kterého koukám, zatímco oni své role umějí za ta léta i vospátku.

Koukám, že vaše dcera přichází divadlu na chuť. Myslíte si, že se vydá ve stopách rodičů?

Spíš doufám, že ji odradím, aby ji divadlo přestalo bavit. Říkám jí: Vidíš, pořád se jenom učím, buď s tebou přírodopis, nebo roli, a ukazuju do skříně, kde mám sloupec scénářů.

Kdy vy jste hrála poprvé divadlo?

Až na konzervatoři. Jako dítě jsem nevystupovala vůbec, nenavštěvovala jsem žádný dramatický kroužek, strašně jsem se styděla. Dneska v sobě vidím Nelinku, která se taky stydí. Můj tatínek vedl v Sokolově ochotnické divadlo a já se občas chodila dívat na zkoušky. Divila jsem se, že táta hercům role vysvětlil, a oni je nechápali. Dneska bych jim rozuměla... Táta mě do představení nezval, ostatně dětské role tam ani nebyly. Na konzervatoř jsem šla za bráchou, který ji už studoval. Chytl mě to prostředí.

Jezdívala jsem s maminkou Daliborovi uklízet na internát a viděla tam holky s dlouhými vlasy, jak se chystají hrát princezny. Obdivovala jsem třeba Mahulenu Bočanovou. Škola na mě dýchla a zatoužila jsem ji taky zkoušet. U přijímaček jsem se styděla dvakrát. Ze musím něco předvést a že nemám žádnou průpravu. Na zkoušky mě připravoval jenom táta, brácha se k tomu moc neměl, ačkoliv je hudebně nadaný. Děsil se, že mě bude mít v Praze na krku. Táta

Dokonce se těším, asi jsem se zocelila. Ať žijí duchové, premiéra je 23. dubna, zatím pořád zkoušíme. Ale před chvílí mi skončilo zkoušení komedie Hvězdné manýry. S Hátou zkoušíme tady v Karlíně. **Je z vás vyhledávaná komediální herečka. Zúročila jste moderování zábavných pořadů s bratrem?** Zatím mi nikdo v divadle jinou šanci než komediální roli nedal, vážnou jsem si zahrála snad jen ve škole. Viktorku v Babičce. Člověk v sobě nějakou komiku má, ale neměla jsem příležitost ji ukázat. V GoGo Show a v dalších pořadech jsem ji rozvinula, v přímých přenosech jsem se naučila být pohotová. Občas někoho zvu do divadla a všichni touží vidět

Muzikálu Mama Mia se Adéla bála, ale teď se chystá do legendárního Ať žijí duchové, která má premiéru za pár dní

ho vybízel, ať mě něco naučí, že budu muset i zpívat. A já se v tom zpěvu moc necítím.

Ale jděte, vždyť vystupujete v muzikálu Mama Mia, v jednom z nejúspěšnějších projektů v historii hudebního divadla.

Muzikálový křest jsem prožila v Divadle F. X. Šaldy v Liberci, kde jsem účinkovala s bráchou v muzikálu Sugar. Loni mě producent Petr Kovarčík přizval do Mama Mia. Chtěl přidat novou partu účinkujících společně například s Helenou Vondráčkovou. Má první reakce byla negativní, protože jsem se bála. Jednak zpěvu,

především komedii. Chtějí se uvolnit. Proto se drží v repertoárech tak dlouho. Diváci už mnohdy vědí, jak děj dopadne, a stejně se smějí. Každé divadlo má v repertoáru takovou svou insenační stálici. V Palace – Do pyžama, Vínohrady – Brouka v hlavě, Bez zbradlí – Bíbec k večeri. Všechny se hrají hrozně let. Osobně mám ráda Někdo to rád horké, Charlyeovu tetu a zbožňuji komedii Bez roucha. Těší mě, jak divadlo krásně funguje. Člověk je utahaný, ale od lidí dostane spoustu energie a únava je pryč. I proto nás divadlo tak baví a máme ho rádi.